

Over Trollhetta med sekken full av vann

Det var den gangen Anders og jeg skulle på en øvelse i Trollheimen... Det har seg nemlig sånn at Anders har tilbrakt fem fulle år av sitt liv i marinen og blant annet har han tatt Sjøkrigsskolen. Det hender at han forteller fra tiden i marinen, og da er det enten om at de gjorde ingenting eller at de var på øvelse; ut i skog og mark, sommer som vinter, traske rundt hele dagen og natta med tunge sekker eller pulker og uten å mat eller søvn. Det var tider pleier Anders å si, det er så morsomt når man ikke får sove og ikke får spise og man må gå rundt å fryse om natta, for da begynner man å se syner og noen sovner mens de går og så faller noen ned i myrhull og ikke kommer opp igjen og blir helt våte og sølete; ja da ler alle godt, kan du tro. Og så var det han som falt ned steinura med hodet først og fikk hele sekken i nakken og blei liggende og sprelle uten å komme seg opp igjen og et helt lag som satte seg fast i et kratt i en skråning – ja da lo vi også godt, kan du tro, der sto dem da, helt fast inne i krattet, og det i en skråning som var så bratt at den

var nesten loddrett. Ja, det skulle ikke forundre meg om de står der enda. Ja, det var mye moro med de øvelsene.

Jeg hører alltid på med store øyne, jeg kan nesten se det for meg, all moroa jeg ikke har fått være med på, jeg ler alltid av han som sett seg fast i myrhullet og så sier jeg alltid at jeg skulle ønske at jeg kunne være med, men det er visst ikke sånn i marinen, at man inviterer med følge når det er øvelse, neida, de skal nå gjøre alt selv. Dessuten har nå Anders også sluttet i marinen, det blei visst litt lite øvelse og litt mye ingenting. Så det blei med mimringen og de gode historiene, helt til Anders i sitt storsinn kom på ideen at vi kunne lage vår egen lille øvelse. Vi kunne gå et sted og slite oss helt ut uten å spise eller sove.

Som sagt så gjort, vi tok bilen en fredag etter jobb og kjørte til Trollheimen, tok med oss hver vår digre sekk og la i vei for å slite oss ut. Tiden skulle vise at det kom vi til å klare.

I sekkene hadde vi et nøye utregna antall liter med vann og en pose kavringer samt telt og soveposer. Som de uhelbredelige realister som vi tross alt er, var vannmengden tilpasset den muskelmengden hver av oss har slik at vi begge skulle bli akkurat like slitne når vi skulle slite oss ut. Vi antok at vi har like mye indre organer og beinsubstanser hver, og da ble regnestykkene som følger:

Anders veier 90 kg, så antar vi at han har en fettprosent på 10. Når vi ser bort ifra indre organer og skjelett, sitter han igjen med ca 80 kg som vi delte på 2 – og vips, så skulle sekken hans veie 40 kg, noe den også gjorde.

Jeg veier tilnærma lik 70 kg, så antar vi en fettprosent på 20, siden jeg tross alt er litt rundere over baken. Vi delte det hele på 2 og fikk at sekken min skulle veie drøye 25 kg, noe den også gjorde.

Men en øvelse skal jo ikke bare være moro og blodslit, man må jo teste noe også. Fysiske og mentale tester, ja det må man ha underveis, og et regime som må følges, og et mål med øvelsen, ja det må man ha.

Å sette et mål var lett: Vi skulle innom flest mulig fjelltopper over 1000 m. Regimet ble skriblet ned med militær presisjon av løytnant Anders: Teknisk hvil på 5 minutter en gang i timen og en hel times pause hver 4. time samt en times søvn i døgnet skulle vi få. Vi skulle bytte på å orientere etter kart og kompass annenhver time og vi skulle spise tre kavringer i døgnet. Drikke kunne vi gjøre så mye vi ville bare vi ikke drakk av vannet i

sekkene. Etter flere års judokarriere hvor vekt skal pines og vekt skal måles og veies, syntes jo jeg at tre kavringer i døgnet og ubegrensa tilgang til vann var litt vel i meste laget, men jeg sa meg enig i opplegget da Anders minnet meg på at jeg hadde ikke likt denne vektpininga noe særlig og at jeg hadde fortalt hvor forferdelig det var å trene dagevis uten mat og ta kvelden før kamp i badstua med sandpapir i strupen, innovermage, trøtte øyne med sandpapir i og innhule kinn... Ja, jeg hadde lovet både meg selv og andre at slanking skulle jeg ikke drive med et sekund etter at min siste judokamp var utkjempet – ja, så gikk jeg med på tre kavringer og ubegrensede mengder med vann, da.

Så var det testene da, de måtte gjøres i timespausen vår hver 4. time. Fysisk skulle vi bli testet i armhevinger med passe bredt grep, raskt tempo og uten taktendring og så var det stillestående lengdehopp. Så lagde vi noen mentale tester til hverandre. De mentale testene skulle inneholde 10 regneoppgaver, en tegneoppgave, en skrive-dikt-på-rim-om-et-gitt-tema-oppgave og en overraskelsesoppgave og utføres på maksimum 25 minutter.

Som sagt så gjort. En tidlig fredags ettermiddag tok vi så mange armhevinger vi klarte bak bilen og hoppet stillestående lengde og målte opp, best av to skulle telle, så la vi i vei innover i fjellheimen i raskt tempo og med humøret på topp. Vi langet ut med freidig overmøt i brystet, stål i ben og armer og mange skvulpønde liter vann i sekkene. Hei hvor det gikk. De første hvilepausene var en plage og vi stod bare og trippet for å komme videre, kikket på

klokka og ventet utålmodige. Men det er viktig å holde skjema, sier Anders, ikke sluntre unna, ikke jukse.

Det begynte å gå oppover, bratt. Pausene var ikke så plagsomme lengre. Det begynte å regne. Låra og skuldrene begynte å svi. Jeg tenkte på mat. Det er bra, sier Anders, nå blir det snart moro. Vi må bare bli utslitte og veldig sultne og så må vi bli trøtte, det er da det blir gøy. Ja, da kan vi begynne å si rare ting som er gøy og se syner og kanskje en av oss detter på hodet og setter seg fast i en steinur med sekken over hodet. Ja, så lo vi litt av utsiktene og trasket videre. Oppover, oppover. Vi satte fra oss sekkene og tok et par topper uten sekk i timespausen – sånne fjelltopper som ligger nesten på veien til en annen fjelltopp. Det var Langlifjellet og Piksteinhøa, så gikk vi oppover mot Trollhetta.

Vi begynte å snakke om mat og vi begynte å hjelpe til med hendene i motbakkene, men vi pauset ikke, bare fem minutter i timen og en time hver fjerde time. Vi ble stille, vi begynte å bli utslitte, det var langt på natt, det regnet fortsatt og det gikk fortsatt oppover, låra og skuldrene sto i full brann. Det ble

mørkt, helt mørkt. Vi kom til den første varden på Trollhetta og til stupet, bratt, rett ned. Anders hadde vært der før – på tur. Jeg så ikke noe stup, jeg var trøtt, sto med brann på skuldrene og i låra, kald, våt, sulten og så helt utrolig trøtt. Jeg så ingenting, ikke stup, ikke syner, ingenting – og ikke var det så veldig gøy heller. Vi hadde timespauen vår ved stupet og satt og passet på at vi ikke skulle sovne og spiste en kavring. Etter en time var det like mørkt

og vi kunne ikke klatre ned stupet når det var mørkt. Vi satte opp teltet, krabbet i soveposene og sovnet umiddelbart. Etter to timer ringte vekkeklokka, det var jo tross alt en øvelse vi var på. Ut av teltet. Det var ikke mørkt lengre, bare tåkete.

Nye krefter! Vi pakket teltet og soveposene i en fei, slukte hver vår kavring, kikket på stupet og la i vei til neste Trollhetta-varde, først bratt ned, så bratt opp. Vannet skvulpet i sekkene og vi snakket om mat. Jeg har alltid lyst på brødskive med gulost, men nå kunne jeg vel egentlig ha tenkt meg et helt brød, og masse gulost, kanskje tre brød... og pasta med fløtesaus og skinke oppi, eller sjokoladekake, en hel langpanne med sjokoladekake helt selv, og brødskive med gulost, da. Anders ville helst ha kjøtt, bare kjøtt, masse kjøtt, kanskje en hel okse, eller sau, men da måtte han nok hatt tre hele sauer. Går det an å grille en okse hel? Lurer vi på. Kanskje vi skal arrangere en stor grillfest når vi kommer hjem? Invitere bare noen få venner, men å ha masse mat! Er det snart kavring eller, spør jeg. Nei, må vente to timer og 18 minutter til sier løytnant Anders.

Etter å ha gått ned og opp og over Trollhetta nummer to er det på tide å begynne nedstigningen. Skuldre og lår er atter i brann, men stien ned til Trollheimshytta er nedoverbakke og jeg tenker at nå blir det gøy. Nå er vi jo slitne og trøtte og sultne og det er på tide at vi begynner å se syner, eller i alle fall detter og blir sittende fast et rart sted. Knærne vinglet i alle retninger, og kvadriseps skalv som et ospeløv i mild bris, og det brant. Jeg lurte på om det gikk an å grille en hel hest.

Vi snakket ikke lengre om mat, vi snakket egentlig ikke lengre, vi gikk nedover, nedover, bratt. Lårene brant og skalv og knærne vinglet. Vi hadde pause i fem minutter hver time og så gikk vi videre. Det begynte å regne, stien var glatt - og bratt. Vi brukte hendene så mye som mulig for å hjelpe låra litt. Jeg gikk litt baklengs, det hjalp for låra, men nedstigningen ble litt ukontrollert, det brydde jeg

meg ikke så mye om, men Anders sa at det var juks, så begynte jeg å gå riktig vei igjen. Jeg lurte på om det var nødvendig å ta av skinnet først, dersom man ville grille en hel hest.

Stien flatet ut, nå var det flatt frem til Trollheimshytta, vi langet i vei i sakte tempo og vannet skvulpet i sekkene. Da vi kom til Trollheimshytta var det tid for tester. Vi gjemte oss bak hytta og tok så mange armhevinger vi klarte, som ikke var så mange som før, og hoppet stillestående lengde som ikke var så langt som før. Det var som å få et hagleskudd rett i låra når jeg landet og jeg skreik og landet på magen, begge gangene. Heldigvis hadde vi ingen regel som sa at man måtte bli stående, så hoppene mine ble ikke underkjent og jeg ble stående med et tellende resultat på 4,78 av Anders sine skolengder.

Noen koselige damer som jobbet på Trollheimshytta hadde sett på oss gjennom vinduet mens vi drev med armhevinger og spensthopp og de ble så imponerte at de måtte komme ut å spørre hva slags mesterskap Anders trente mot. Det måtte jo være noen voldsomme greier, så sprek og flott som han var, ja også den store sekken, da, ja tung var den også, hadde han gått med den over hele Trollhetta, nei sier du det, så sterk! Kraftkar, ja supermann kanskje, om han ikke ville ha litt kaffe? Nei han måtte videre, skulle ikke pause her, skulle løpe videre snart, ellers takk.

Jeg sto utenfor de beundrende blikkene og hadde brann i låra og skuldrene og var trøtt og sliten og sulten og synes ikke det var så gøy på øvelse, men la de koselige damene merke til at jeg hadde nesten like stor sekk og hadde gått akkurat like langt og hoppet nesten like langt i stillestående lengde og tatt nesten like mange armhevinger og tatt de samme mentale testene som supermannen? Ble jeg tilbudt kaffe, eller var det noen som sa at jeg var sprek – i alle fall litt? Neida, ikke det – ikke jeg, bare løytnanten.

Vi heiset på oss sekkene og Anders småløp liksom lett over tunet mens de koselige damene sendte slengkyss etter ham og ønsket ham lykke til i mesterskapet. Jeg måtte løpe etter med brann i låra og innovermage for å holde følge, men jeg var luft for damene. Jeg tenkte på kavring og lurte på om man kunne grille dem.

Vi tok dalen tilbake til bilen, det ble ikke flere topper, men dalen var lang, veldig lang. Vi gikk i transe nå, fort men sakte. Vi tenkte ikke lengre på mat, vi tenkte ikke så mye, bare på neste skritt. Et skritt av gangen. Noen ganger lurte jeg på om jeg hadde vært mett noen gang,

hvordan det føltes, men mest tenkte jeg ikke, bare gikk. Vi begynte å jukse med regimet. Vi kuttet pauser, det regnet, vi var kalde og trøtte og det var så vondt å stå stille og det var så vondt å begynne å gå. Det var vondt å gå også, men det var verre å begynne å gå, det var verst, verre enn å stå stille. Det ble mørkt, men vi tok et skritt av gangen, for hvert skritt vi tok kom vi et skritt nærmere bilen. Vi så ingen syner og sa ikke noe rart, ingen falt og ble sittende fast i gjørma, vi bare gikk, ett skritt av gangen, det gikk fort, men sakte, helt frem til bilen. Midt på natta kom vi frem til bilen etter at alt av regimer var glømt, vi gikk mange timer i transe den natta, men vi kom frem til bilen og begynte å spise mat. Brødskive med gulost. Jeg ble mett etter to skiver og lurte på om jeg egentlig hadde vært sulten i det hele tatt.

Maten gikk meg rett til hodet. Jeg begynte å bable som om jeg var full. Anders kjørte, det var grålysning ute nå, jeg bablet. Ingen av oss husker hva jeg snakket om, men at jeg vrøvlet som en gammel fyllik er det ikke tvil om. Jeg klarte ikke å sitte stille, jeg hadde vondt i låra, rester etter brann, og i skuldrene og resten av kroppen, jeg måtte bevege på den, og det gjorde jeg, helt formålsløst beveget jeg på kroppen i forsetet og bablet som om jeg var full. Anders kjørte.

Tilbake i Trondheim, sov vi bort mesteparten av en fin søndag og så tok vi de siste mentale testene når vi våknet.

Øvelsens etterarbeidet gikk ut på å rette hverandres mentale tester. Det viste seg at jeg regner desidert dårligst når jeg er uthvilt, mett og tilfreds, Anders regner like godt åkke som. Begge er vi ganske gode på å skrive dikt og tegne uthvilte som utslitte – og ellers mimrer Anders fortsatt om ham som satte seg fast i myra og ikke kom seg opp igjen og jeg ler og synes det er like morsomt nå som før, men er glad for at jeg slapp å være med.

